

Dağ Sıçanının Dağ Radyosu

Çınar BİBER

Dağ Sıçanının Dağ Radyosu

Çınar BİBER

Yüksek dağlarda, havanın buz gibi olduğu ve zirvelerin gökyüzüne değdiği yerde, Milo adında akıllı bir dağ sıçanı yaşardı. Milo'nun altın kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve merakla parlayan koyu, yuvarlak gözleri vardı. Başında yukarı itilmiş yuvarlak mavi gözlükler ve minik aletlerle dolu kırmızı bir alet kemeri taşırdı. Milo bir şeyler icat etmeyi çok severdi ve sıcacık yuvası fındıklarla, vidalarla ve parlak fikirlerle doluydu.

Kış yaklaştıkça karlı vadiler sessizleşip yalnızlaştı. Hayvanlar yuvalarına çekildi ve dağ sessizleşti. Milo, arkadaşlarının üzgün ve yalnız göründüğünü fark etti. "Keşke hepimiz birbirimizle konuşabilirsek," diye düşündü. "Arkadaşlarla paylaşınca kış çok daha sıcak olurdu." Böylece Milo özel bir şey yapmaya karar verdi: bir dağ radyosu.

Milo gece gündüz çalıştı; kablolarla, pillerle ve küçük bir mikrofonla uğraştı. Minik patileriyle parçaları büküp çevirdi. Sonunda radyo hazırды. Açtı ve hafif bir cızırtı duydu. "Merhaba? Orada kimse var mı?" dedi. Bir ses yanıt verdi! Kar tavşanı Hazel'dı ve neşeli bir şarkı söylüyordu.

Hazel, Milo'nun sesini duyunca heyecanla zıpladı. "Milo! Seni duyabiliyorum!" diye ciyaktı. Ponponlu hardal sarısı örgü şapkasını taktı ve turuncu sırt çantasını kaptı. "Radyoyu herkese haber vereceğim!" dedi ve karların içinde koşup gitti. Kısa süre sonra dağın dört bir yanındaki hayvanlar Milo'nun frekansına bağlanıyordu.

Zirvelerin çok üstünde süzülen kartal, radyonun cızırtısını duydu. Kırmızı bandanasını düzeltti ve deri çantasını açtı. "Sinyali test etmeye yardım edebilirim," dedi. Geniş kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak vadiden vadiye uçtu ve radyonun herkese ulaştığından emin oldu. "Sinyal güçlü!" diye Milo'ya haber verdi.

Kalın mor kazağıyla uzun bir kış uykusuna hazırlanan ayı Bruno bile bağlandı. Yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve dinledi. "Bu harika," diye gürledi. "Hikâyelerimi hepinizle paylaşabilirim." O akşam Bruno, bir yaz çayırı hakkında yavaş ve sıcacık bir hikâye anlattı ve herkes içi ısınarak dinledi.

Her gün hayvanlar radyoda konuştu. Hazel herkesi güldüren komik şarkılar söyledi. Kartal uzak zirvelerden haberler paylaştı. Bruno bilgece öğütler ve tatlı şakalar yaptı. Milo hepsine radyonun nasıl kullanılacağını öğretti ve büyük küçük sorunlarda birbirlerine yardım ettiler. Dağ artık sessiz değildi; dost seslerle doluydu.

Bir gn Őiddetli bir kar fırtınası vadilerden geti ve radyo sinyali zayıfladı. "Seni duyamıyorum!" diye bağırdı Hazel. "Fırtına çok grltl!" Hayvanlar endişelendi. Ama Milo'nun bir fikri vardı. "Daha yksek bir anten yapabiliriz!" dedi. "Kim yardım edebilir?" Kartal anteni en yksek zirveye uurmayı nerdi, ama rzgr ok glyd.

Kartal tekrar tekrar denedi, ama rüzgâr onu geri itti. "Yardıma ihtiyacım var!" diye seslendi. Güçlü ve sağlam ayı Bruno, "Anteni aşağıdan halatlarla sabitleyebiliriz," diye önerdi. Tüm hayvanlar birlikte çalıştı; çekti ve bağladı. Hazel hızlı ayaklarıyla düğümler attı ve Milo yerden yönetti. Sonunda anten dimdik ve gururla yükseldi.

Anten yerine konunca radyo sinyali yeniden net ve güçlü oldu. Dağın her yanında sevinç çığlıkları yükseldi. "Başardık!" diye bağırdı Hazel. "Hep birlikte!" diye ekledi Bruno. Milo gülümsedi, gözlükleri parladı. "İletişim bir ekip işidir," dedi. O gece bir radyo partisiyle kutladılar; her hayvan bir şarkı ya da hikâye paylaştı.

Kış derinleştikçe hayvanlar radyoya her zamankinden daha çok güvendi. Birbirlerini çığlara karşı uyardılar, biri acıktığında yemek paylaştılar ve uzun, karanlık gecelerde birbirlerine arkadaşlık ettiler. Radyo onları birbirine yaklaştırdı ve konuşmanın ve dinlemenin kışı sıcacık ve mutlu ettiğini öğrendiler.

Bir akşam Hazel, "Bahar gelip birbirimizi yüz yüze ziyaret edebildiğimizde ne yapacağız?" diye sordu. Bruno kıkırdadı. "Radyoyu yine kullanacağız," dedi. "Ama piknikler ve partiler de yapacağız." Kartal başını salladı. "Radyo bize iyi dostların asla uzakta olmadığını öğretti, kar ne kadar derin olursa olsun."

Milo arkadaşlarına baktı ve gurur duydu. O bir radyo yapmıştı, ama hayvanlar bir topluluk kurmuştu. "İstediğimiz zaman, istediğimiz yerde konuşabiliriz," dedi. "Ve her konuda birbirimize yardım edebiliriz." Hayvanlar aynı fikirdeydi ve radyoyu yalnızca acil durumlar için değil, dostluk için de açık tutmaya söz verdiler.

Bahar nihayet gelince kar eridi ve vadiler yeşile döndü. Hayvanlar yuvalarından çıktı ve büyük bir piknik için toplandı. Gülüp oynadılar, ama radyolarını da yanlarından ayırmadılar. "Bu kış asla unutmayacağız," dedi Hazel. "Dağ radyomuz sayesinde en sıcak kıştı."

Milo yeni maceralara hazır, alet kemerini ve gözlüklerini topladı. Radyosunun onları her zaman birbirine bağlayacağını biliyordu. Kartal tepelerinde süzüldü, ayı bal paylaştı ve tavşan bir şarkı söyledi. Hepsi biliyordu ki iletişim ve dostluk, hangi mevsim olursa olsun onları bir arada tutacaktı.

Ve böylece, yüksek dağlarda hayvanlar basit bir gerçeği öğrendi: konuşmak ve dinlemek kışı sıcacık ve mutlu eder ve iyi dostlar asla uzakta değildir. Dağ sıçanının dağ radyosu hepsini bir araya getirmişti ve daha nice kışlar boyunca onları bir arada tutacaktı. Son.